

SUDUL

Hartă de
James Sinclair

NORDUL

ȚĂRMUL

INGHEȚAT

GOLFUL
DE GHEȚAT

Insula
Ursului

Pădurea bântuită

ZIDUL

Turnul Castelul
Umbrilor Negri

Rondul
de Est
la Mare

GOLFUL
FOCILOR

Râul Perdu

Karhold

Dreadfort

Winterfell

Castelul lui Torrhen

ȚARA MOVILEI

Drumul Negeliei

Căminul 305

Portul Alb

Rondul Văduvei

Moat Cămin

GĂRUL

BITE

Rondul
Apel Cenușii

Trei Surori

Degete

Gemenii

Insulele de Fier

Seagura

Furca Verde

Furca Albăstră

Furca Roșie

Valea lui Eyrle

Țărta
Insăngerată

VALCĂ LAU ROȘCĂ

Harta de
James Sinclair

Riverrun

— **A**r trebui să ne întoarcem, ceru Gared pe când desigurile începură să se întunece tot mai tare în jurul lor. Sălbaticii sunt morți.

— Ți-e frică de moarte? întrebă Ser Waymar Royce cu umbra unui zâmbet.

Gared nu mușcă momeala. Era un om bătrân, trecut de cincizeci de ani, și văzuse destui stăpâni venind și plecând.

— Ce-i mort e mort, zise el. Nu avem nimic cu ce-i mort.

— Sunt morți? întrebă Royce cu voce moale. Ce dovezi avem?

— Will i-a văzut, răspunse Gared. Dacă el spune că sunt morți, pentru mine asta-i o dovadă suficientă.

Will știuse că-l vor atrage la sfadă, mai devreme sau mai târziu. Și-ar fi dorit să se întâmple asta cât mai târziu.

— Mama mi-a spus că morții nu cântă nimic, interveni el.

— Dădaca mea spunea la fel, Will, răspunse Royce. Să nu crezi niciodată ce auzi la țata unei femei. Există lucruri pe care le poți învăța chiar și de la morți.

Glasul său reverbera, poate prea puternic, prin pădurea întunecată.

— Avem un drum lung înaintea noastră, sublinie Gared. Opt zile, poate nouă. Și noaptea se apropie.

Ser Waymar Royce privi spre cer fără niciun interes.

— Așa se întâmplă în fiecare zi pe la ora asta. Îți pieri curajul pe întuneric, Gared?

Will vedea gura încordată a lui Gared, furia abia stăpânită din ochii lui, sub gluga neagră și groasă. Gared petrecuse patruzeci de ani în Rondul de Noapte, bărbat și băiat, și nu era obișnuit să fie luat în râs. Și totuși, era mai mult de atât. Dincolo de mândria lui rănită,

Will simțea și altceva înlăuntrul bărbatului mai în vârstă. O putea vedea: o tensiune nervoasă care se apropia periculos de mult de frică.

Will îi împărtășea nesiguranța. Petrecuse patru ani la Zid. Prima dată când fusese trimis dincolo, toate vechile legende îi reveniseră în amintire, iar mațele i se transformaseră în apă. Pe urmă a râs de toate astea. Acum era un veteran cu o sută de ieșiri, iar sălbăticia nesfârșită și întunecoasă pe care cei din sud o numeau „pădurea bântuită” nu-i mai provoca nicio spaimă.

Până acum. Ceva era altfel în noaptea asta. În beznă exista o tensiune care-i ridicase părul de pe ceafă. Călăriseră timp de nouă zile, spre nord și nord-vest și apoi din nou spre nord, tot mai departe de Zid, ținându-se cu încăpățănare pe urmele unei bande de călăreți liberi din sălbăticie. Fiecare zi fusese mai rea decât cea dinainte. Ziua de astăzi era mai rea decât toate. Un vânt rece bătea dinspre nord, făcând copacii să freamăte ca niște vietăți. Will nu-și dorise toată ziua decât să gonească mâncând pământul spre siguranța oferită de Zid, dar nu era tocmai un simțământ pe care-l puteai împărtăși comandantului tău.

Și mai ales unui astfel de comandant.

Ser Waymar Royce era fiul cel mic al unei vechi familii nobiliare, cu prea mulți moștenitori. Era un tânăr chipeș de optsprezece ani, cu ochi cenușii, grațios și subțire ca un pumnal. Urcat în șaua uriașului său armăsar negru de luptă, cavalerul îi domina pe Will și Gared, călare pe bidiviii lor mai mici. Purta cizme din piele neagră, pantaloni negri din lână, mănuși negre din moleschin și o cămașă suplă și strălucitoare de zale negre, așezată peste straturi de lână neagră și piele întărită. Ser Waymar era Frate Jurat al Rondului de Noapte de mai puțin de jumătate de an, dar nimeni nu putea spune că nu era pregătit pentru vocația sa. Cel puțin în privința garderobei, până acum.

Mantia era încununarea gloriei sale; zibelină groasă și neagră, moale ca păcatul.

– Pun rămășag că le-a ucis chiar el, pe toate, povestea Gared la cazarmă, bând vin. Le-a smuls capetele lor mici, mândrul nostru războinic.

Toată lumea râsesse.

Era greu să primești ordine de la un bărbat de care ai râs la un pahar cu vin, se gândi Will pe când stătea, zgribulindu-se, în șaua bidiviului său. Gared simțea probabil la fel.

– Mormont zicea că trebuie să le luăm urma și asta am făcut, spuse Gared. Sunt morți. Nu ne vor mai face niciun fel de necazuri. Avem un drum lung de străbătut. Nu-mi place vremea asta. Dacă ninge, ne va lua două săptămâni să ne întoarcem, iar zăpada este cel mai bun lucru la care putem spera. Ați văzut vreodată o furtună de gheață, stăpâne?

Nobilul nu părea să-l asculte. Studia lumina crepusculară, tot mai redusă, pe jumătate plictisit și neatent, ca și înainte. Will călărise împreună cu el destul de mult ca să înțeleagă că era mai bine să nu-l deranjezi când era în starea asta.

– Spune-mi din nou ce ai văzut, Will! Toate amănuntele. Să nu lași nimic pe dinafară!

Will fusese vânător înainte de a se alătura Rondului de Noapte. Ei bine, adevărul era că fusese braconier. Hăitașii lui Mallister îl prinseră asupra faptului, în pădurea Mallister, jupuind unul dintre iepurii lui Mallister, și i se dăduse de ales între a se înrola sau a pierde o mână. Nimeni nu se putea deplasa prin pădure atât de neauzit ca Will, iar fraților în negru nu le trebuise mult până să-i descopere talentul.

– Tabăra se află la trei kilometri și jumătate distanță de aici, dincolo de dealul acela, aproape de un pârâu, zise Will. M-am apropiat pe cât am îndrăznit. Erau opt – bărbați și femei. Nu am văzut copii. Au ridicat o colibă lângă stâncă. Zăpada o acoperise de acum, dar am putut s-o văd destul de bine. Nu ardea niciun foc, însă vatra era curată lună. Nu mișca nimeni. Nicio ființă vie nu ar fi zăcut atât de neclintită.

– Ai văzut sânge?

– Ei bine, nu, recunosc Will.

– Ai văzut arme?

– Câteva săbii, câteva arcuri. Unul dintre bărbați avea o secure. Părea grea, cu lamă dublă, o bucată de fier brut. Era la pământ, lângă el, chiar lângă mâna lui.

– Ai studiat poziția cadavrelor?

Will înălță din umeri.

– Doi stăteau ridicați, sprijiniți de stâncă. Majoritatea erau la pământ. Căzuți precum...

– Sau poate dormeau, sugeră Royce.

– Erau căzuți, insistă Will. Era o femeie în picioare, în pădure, pe jumătate ascunsă de crengi. O iscodă. Zâmbi ușor. Am avut grijă să nu mă zărescă. Însă când m-am apropiat, am văzut că nici ea nu se mișca.

Se zgribuli fără să vrea.

Nu trecea nicio săptămână fără să aibă parte de vreo duzină de afurisite de gărzi. Unde țintea omul ăsta?

– Și cum ți s-a părut Zidul?

– Umed, zise Will încruntându-se. Acum își dădea seama clar, după ce nobilul îi atrăsese atenția. N-ar fi putut îngheța. Nu dacă Zidul era umed. Nu era destul de frig.

Royce dădu din cap.

– Isteț băiat! Am avut câteva înghețuri ușoare săptămâna trecută și câte o fulguială rapidă, din când în când, dar în mod sigur nu a fost destul de frig ca să ucidă opt oameni în toată firea. Bărbați îmbrăcați în blănuri și piele, dacă-mi dați voie să vă reamintesc, cu un adăpost la-ndemână și mijloace să-și facă un foc.

Zâmbetul cavalerului era arogant și încrezător.

– Will, condu-ne acolo! Vreau să-i văd cu ochii mei pe acești bărbați răpuși.

Nu mai era nimic de făcut. Ordinul fusese rostit, iar onoarea-i obliga să se supună. Will trecu în frunte, bidiviul lui cu păr lăptos avansând cu prudență prin desigurii. Cu o noapte înainte căzuse un strat subțire de zăpadă și sub crustă se ascundeau pietre și rădăcini, pândindu-i pe cei nepăsători sau imprudenți. În urma lui venea Ser Waymar Royce, armăsarul său negru, masiv, fornăind de nerăbdare. Calul de război era prost ales pentru ieșire, dar încearcă să-i spui asta lordului. Gared încheia șirul. Bătrânul armurier călărea mormăind în barbă.

Întunericul se adânci. Cerul lipsit de nori se făcu purpuriu-închis, culoarea unei răni vechi, apoi se înnegri. Începură să răsară stelele. Se ridică și luna, la jumătate. Will era mulțumit de lumină.

– Putem merge mai repede de atât, sunt sigur, zise Royce când se arătă luna plină.

– Nu cu bidiviul ăsta, răspunse Will. Frica îl făcuse obraznic. Poate că stăpânul meu ar vrea să conducă el?

Ser Waymar Royce nu catadicsi să răspundă. Undeva, în pădure, urla un lup. Will își conduse calul sub un arbore bătrân și încovoiat și descălecă.

– De ce te-ai oprit? întrebă Ser Waymar.

– E mai bine să mergem pe jos restul drumului, stăp'ne. E dincolo de colina aceea.

– Ți-e frig? întrebă Royce.

– Puțin, murmură Will. Vântul, stăpâne.

Tânărul cavaler se întoarce spre armurierul său cărunt. Frunze înghețate, căzute, șopteau în urma lor și armăsarul lui Royce se mișca nervos.

– Ce crezi că i-a răpus pe acești oameni, Gared? întrebă Ser Waymar cu prudență, potrivindu-și faldurile mantiei lungi, din zibelină.

– Frigul, zise Gared cu o siguranță de nezdruccinat. Am mai văzut oameni înghețați, iarna trecută, și atunci când eram un băietan. Toată lumea vorbește de zăpadă de cincisprezece metri adâncime și despre cum se năpustește, urlând, vântul de gheață dinspre nord, însă adevăratul dușman este frigul. Te fură mai pe nesimțite decât Will, iar la început tremuri și-ți clănțâne dinții, bați din picioare și visezi la vin fierț și un foc bun, care să te încălzească. Arde, așa face. Nimic nu arde mai tare decât frigul. Dar numai pentru o vreme. Apoi se strecoară înlăuntrul tău și începe să te amortească, iar după o vreme nu mai ai putere să lupți împotriva lui. Ți-e mai lesne să te întinzi sau să adormi. Se spune că nu mai simți durerea, spre sfârșit. În primul rând, te moleșești și devii somnoros, totul începe să fie șters și apoi este ca și cum te-ai afunda într-o mare de lapte cald. Pare ceva pașnic.

– Câtă elocvență, Gared, remarcă Ser Waymar. N-aș fi bănuat niciodată că ai așa ceva.

– Am avut și frigul în mine, stăpâne. Gared își dădu gluga jos, oferindu-i lui Ser Waymar o bună priveliște a cioturilor care-i fuseseră urechile. Ambele urechi, trei degete de la picioare și degetul mic de la mâna stângă. Am scăpat ieftin. L-am găsit pe fratele meu degerat în schimbul lui de gardă, cu un zâmbet pe față.

Ser Waymar dădu din umeri.

– Ar trebui să te îmbraci mai gros, Gared.

Bărbatul se încruntă spre nobil, iar cicatricile din jurul fostelor sale urechi se aprinseră înroșindu-se de furie, acolo unde Maester Aemon i le tăiase.

– Vom vedea cât de gros te poți îmbrăca atunci când vine iarna.

Își ridică gluga și-și îmboldi bidiviul, tăcut și îmbufnat.

– Dacă Gared a spus că a fost frigul..., începu Will.

– Ai mai făcut câteva gârzi în această săptămână, Will?

– Da, stăp'ne.